

DE RELATIE SCHEIDSRECHTER - TRAINER IN ONS VOLLEYBAL

Door Julien VLEMINCKX
Ex-nationaal Volleybaltrainer
Ex-technisch Directeur V.V.B.

Twee teams spelen een volleybalwedstrijd. In elk team hebben wij spelers en een coach. De wedstrijd staat onder leiding van een scheidsrechter. In de tribune supporters die zich naar de zaal verplaatst hebben, een toegangsticket gekocht hebben en in ruil daarvoor een spannende match willen zien.

1. VASTSTELLINGEN.

De wedstrijd dient om te zien wie van beide teams de sterkste is, en als de toeschouwers tevreden willen zijn, moet de match spektakel bieden.

Spelers en coaches weten dat iemand nodig is om de match te leiden en dat er **samenwerking** nodig is om spektakel te verzekeren.

Deze overpeinzingen zouden moeten volstaan om een band te smeden tussen alle geciteerde betrokkenen en een geldige reden betekenen om daar **samen** iets aan te doen.

Zo eenvoudig is het evenwel niet. De relatie scheidsrechter – trainer is niet van die aard dat de ene fluit en de andere zijn ploeg ondersteunt. Zo harmonieus is de samenwerking niet altijd. Vaak zelfs heeft men de indruk dat er een tweede match aan de gang is tussen scheidsrechter en coach. Match waarbij de spelers de bal zijn en de relatie eerder lijkt op een kat-hond situatie.

2. IS SAMENWERKING DAN WERKELIJK NODIG?

Zoals reeds gezegd is samenwerking nodig om spektakel te brengen voor de toeschouwers die dat verwachten van alle acteurs op het terrein.

Een nauwe samenwerking is echter ook nodig omdat de scheidsrechter in ons volleybal de technische acties van de spelers moet beoordelen en dat is niet het geval in veel andere sportdisciplines.

Een tennisscheidsrechter bijvoorbeeld moet alleen maar oordelen of een bal binnen of buiten is. Hij beoordeelt echter in geen geval « hoe » de spelers de bal slaan. Voetbalscheidsrechters zien een speler een bal in het doel verwerken, ook als de bal achtereenvolgens buik en knie raakt voor hij de bal met de voet binnen duwt.

In het volleybal daarentegen zijn twee opeenvolgende balaanrakingen al genoeg om bestraft te worden en dienen de scheidsrechters dan nog een onderscheid te maken bij het slaan op de bal, bij het plaatsen van de bal over het net, en moeten ze dan nog oordelen of dat wel reglementair gebeurt.

Samenwerking dringt zich bijgevolg op. Niet alleen om het spektakel te dienen, maar ook en vooral omdat én coaches én scheidsrechters te maken hebben met de technische uitvoering. Daarenboven zijn de volleybalreglementen in de loop der jaren vaak gewijzigd en hebben de trainers zich telkens moeten aanpassen.

Techniek en tactiek, het domein van de trainers, blijken dus ondergeschikt te zijn aan de reglementen, het domein van de scheidsrechters, en dat zorgt wel voor enige frustraties bij de trainers. Nog meer frustrerend overigens, het niet te loochenen feit dat de volleybalreglementen de spelers tot robots willen maken. Iedereen moet de bal op dezelfde manier spelen, reglementair gezien dan. De spelers spelen echter volgens eigen aard en eigen mogelijkheden en dan is het wel te begrijpen dat een speler, door de scheidsrechter bestraft voor zijn tussenkomst, in zijn trainer een verdediger vindt.

Een laatste mogelijk frustratie is te vinden in het feit dat spelers en coaches op het terrein hun ding doen en de scheidsrechter drie meter hoger zit en zich in een dubbele dominante positie bevindt van hij die straft en hij die boven de anderen uitrooft.

Dit gebeurt ook in het verkeer. Een politieagent doet een chauffeur stoppen omdat hij een verkeerd manoeuvre zou gedaan hebben. Door psychologen wordt dan de raad gegeven aan de wagenbestuurder om uit te stappen om de nodige uitleg te geven aan de politieagent, maar dan op gelijke hoogte. Zo ontnemt de automobilist een deel van de dominante positie van de man der wet.

3. HOE KAN EEN SAMENWERKING TUSSEN SPELERS, COACH EN SCHEIDSRECHTER?

Om een harmonieuze samenwerking te krijgen, is het nodig dat er een bijeenkomst georganiseerd wordt waar met mekaar kan gesproken worden om de wederzijdse problemen uit de doeken te doen en aldus begrip voor mekaar te kunnen opbrengen.

We menen ons te herinneren dat al in 1990, dus zowat twaalf jaar geleden, de voormalige topscheidsrechter Werner Callebout, in een kranteninterview de vraag stelde: "Waarom krijgen onze scheidsrechters geen technische - taktische bijscholing? En waarom worden wij niet geregeld geconfronteerd met trainers. Het zijn tenslotte toch de trainers die bepalen hoe volleybal gespeeld wordt. En waarom geen conditietest? Internationale scheidsrechters moeten om de twee jaar een doktersattest omtrent hun fysieke paraatheid kunnen voorleggen. Nationaal hoeft dat niet, zelfs het zicht, de ogen, wordt niet gecontroleerd.

Om soms meer dan twee uren geconcentreerd te blijven, moet men evenwel fysiek en mentaal in orde zijn".

De vraag is dan ook, kan een dergelijke bijeenkomst georganiseerd worden en hoe moet dat verlopen en wie moet daarbij betrokken worden?

Antwoorden op deze vragen gaan wij trachten te geven in een volgende bijdrage.

RECHTZETTING

*In ons vorig tijdschrift (nr. 11) in het artikel van de heer Julien Vleminckx « Over scheidsrechters, coaches en spelers. » staat op blz. 19 in het punt 3 « Deed de scheidsrechter geen foute tussenkomsten? » moet zijn « Deed de **COACH** geen foute tussenkomsten? ». Het moet niet steeds de scheidsrechter zijn!!!*

